Inclusie betekent dat mensen met een beperking meedoen in de samenleving, en erbij horen. In een inclusieve samenleving kunnen mensen met een beperking precies dezelfde dingen doen als mensen zonder beperking. Bijvoorbeeld zelfstandig reizen, zelfstandig stemmen en zelf beslissen waar ze wonen en naar school gaan.
https://coalitievoorinclusie.nl/informatie-over-inclusie/wat-is-inclusie/#:~:text=Inclusie%20betekent%20dat%20mensen%20met,wonen%20en%20naar%20school%20gaan.

definitie ervaringsdeskundigheid
"Een ervaringsdeskundige is iemand die zelf (veel) ervaring heeft op een bepaald gebied. De kennis van de persoon in kwestie is dus niet gebaseerd op studie, maar op eigen ervaring. Op welk gebied een ervaringsdeskundige ervaring heeft, zal doorgaans uit de context (moeten) blijken".
Onze Taal

Inclusie is niet zo moeilijk
Inclusie is dat je meedoet ongeacht welke beperking je wel of niet hebt, en je hoort erbij, je doet dezelfde dingen ongeacht welke beperking je wel of niet hebt, zoals zelfstandig reizen, zelfstandig stemmen, zelf beslissen waar je woont en waar je naar school gaat. Dat is thans enkel het geval als je daarvoor knokt.

Voor mij was dit niet het geval. Eerder het tegenovergestelde voor deze hoogfunctionerende autist, 46 jaar terug geboren in België, maar mijn ouders zijn toen ik drie jaar was teruggegaan naar Nederland omdat ze in België met mijn autisme toentertijd niet de zorg konden geven die ik nodig had, ze raadden mijn ouders aan om naar Nederland te gaan omdat ik anders in een instelling in de bossen zou zijn weggestopt zonder aandacht voor mijn intelligentie. In Eindhoven zat ik op een speciale school en daar zeiden ze tegen mijn ouders dat ze beter naar Leiden konden gaan want daar waren betere scholen. In Leiden zat ik op een zmok-school en daar kon ik op een gegeven moment geen aardrijkskunde of geschiedenis meer volgen omdat die stof klassikaal werd gegeven en ik veel meer wist, het enige wat individueel werd gegeven was rekenen waardoor ik daar zeer goed tot mijn ontwikkeling kwam. Het was met treinen, landkaarten en sterrenkunde het enige wat mij interesseerde in die dagen toen ik tien, elf, twaalf was.

Op mijn twaalfde werd ik in een instelling geplaatst, mijn ouders dachten dat dat beter voor me was, omdat ik daar sociale en praktische vaardigheden zou leren die goed voor me waren. Ik wil er NIETS meer mee te maken hebben.

Ik vond het verschrikkelijk. Voor wat ik kan, mijn intellectuele vaardigheden was geen oog. Iedereen werd op de grote hoop gegooid, er was geen onderscheid op individu. Nog 25 jaar geleden, in 1996, twee jaar nadat ik was uitgeplaatst, zat ik tot over mijn oren in een speciaal circuit: woongroep met huisgenoten, met speciale organisaties voor verstandelijk gehandicapten op vakantie, speciale clubjes voor vrijetijdsbesteding, werken in een sociale werkplaats. Het aanbod telde, niet het individu. Er werd vooral uitgegaan van de beperking, niet van het talent. Het doet me tot op de dag van vandaag pijn, zeer veel pijn.

Nooit wil ik meer naar een instelling. De instelling waar ik heb gewoond noem ik zelden nooit bij die naam. Je werd daar als zorgobject gezien. Te vaak kreeg ik te horen "dat kun je niet", "dat kun je niet aan". Heb je een label autisme, dan bepaalt dat label heel sterk hoe je moet zijn, hoe het heurt. Je wordt aan een maatschappelijke meetlat gelegd, geperst in een keurslijf. En dat staat haaks op inclusie.

De eerste stappen voor inclusie voor mij waren de Jonge Democraten in 1994 en in 1996 de avondschool.

In 2000 bezocht ik een contextueel therapeut die mij uit een speciaal circuit haalde en mij zelfstandig liet wonen, mij regulier op vakantie liet gaan, mij in een popkoor liet zingen, en mij in het vrije bedrijf liet werken ipv een sociale werkvoorziening en een HBO-opleiding liet volgen, die ik in 2012 met een diploma afsloot.

Voor mij waren dat allemaal stappen om een speciaal circuit te verlaten.

Ik woon nu zelfstandig, met levensloop en ambulante begeleiding van mensen die weten hoe ze mij willen helpen om mijn dromen waar te maken. Mijn dromen zijn werken als wegontwerper. En nog meer, natuurkundig onderzoeker worden.

Dat is inclusie: je woont zelfstandig op een plek die je zelf kiest; ik reageerde zelf op mijn huidige woning. Ik koos zelf mijn hulpverlener en levensloopbegeleider, ik ben bezig om weer aan de slag te gaan. Betekenisvol werk of dagbesteding, bij voorkeur als wegontwerper. Weer iets wat haaks staat op het

stereotype "je zal wel goed in IT zijn". Ik ben goed in wegontwerp en technisch tekenen, want dat deed ik als kind al.

Het gaat om het denken van wat je wel kan, om je kracht. Denken in kansen. Ieder kan wel iets. Niet voor onbekend bang zijn, open naar anderen staan

We zijn als samenleving dol op verwachtingen, en nog liever stoppen we mensen in hokjes, maar inclusie is het loslaten van verwachtingen, mensen niet in hokjes plaatsen en juist het loslaten schept mogelijkheden en kansen.

Eigenlijk is inclusie doen zoals onze kinderen in de zandbak spelen met andere kinderen, los of ze anders zijn. Kinderen zien geen huidskleur of handicap.

Vandaar dat ik als ervaringsdeskundige dit verhaal aan u wilde vertellen.